

Barnehagepropaganda

Vårt Land har 9. januar gitt to sider til professor Rege, NHO direktør Kristin Skogen Lunds allierte i korstoget for tidlig opplæring i barnehage, om at barnehager er viktig. Forskningsgrunnlaget her er svært, svært tynt og verre blir det når dette brukes politisk.

Vi blir for tiden overøst med mange forskningsrapporter, store internasjonale studier, arkivdata, meta-analyser mm, når det gjelder barnehage og skole. De bygger på mye sammensatte data og mye statistikk.

De virker veldig profesjonelle og autoritative. Men det er svært vanskelig å komme fram til kjernen her, for å sjekke om det er riktige konklusjoner eller ikke. Jeg har selv, som høgskolelektor Morten Solheim (Aftenposten 8.

januar) prøvd å dissekere en del slike undersøkelser, og finner ofte at konklusjonene kan være svært misvisende i forhold til både data/metode og faktiske funn. Dette gjelder i høy grad undersøkelser som skal vise at tidlig opplæring i barnehage er bra for senere læring, og karriere som voksen. Når dette blir benyttet i en politisk strategi, kan de hele bli veldig galt.

Christian Beck,
Universitetet i Oslo

«Spørsmålet er hvor lenge det vil være riktig å beholde særfordelene for elbil»

Marianne Lystrup kommenterer på side 2

Kjell Magne Bondevik skrev om sitt håp for en to-stats-løsning for palestinerne og israelerne. Vårt Land 07.01.2014

Håp om fred?

Trond Ali Linstad
● Oslo

Under overskriften «Håp om fred?» skriver Kjell Magne Bondevik om sitt håp for en to-stats-løsning i Palestina; en palestinsk og en israelsk stat (Vårt Land 7. januar). Og han angir det han mener er det største hinder for denne løsningen, nemlig manglende tillit partene i mellom. Han tror den tillit kan bedres.

Men er det virkelig slik? Er det bare et spørsmål om tillit? Vårt Land hadde 2. januar et interessant kart over Palestina, eller rettere sagt det som i dag er Palestina-Israel. Kartet viser at den helt overveiende delen av det som en gang var Palestina, nå er tatt over av Israel. Du finner et par flekker på kartet som palestinerne fortsatt har en viss kontroll over. Det er minimal arealer.

Har Israel tatt resten av «sikkerhetshensyn»? Eller er det kun gevinster ved kriger? Hvorfor fortsetter Israel å bygge stadig flere (illegale) settlements på steder der de har kontroll? Faktum er og se på det kartet igjen at det er knapt areal til-bake for en palestinsk stat! Om da ikke Israel gir tilbake okkupert og kolonisert land.

Vil Israel gjøre det? Israelske ledere har alltid sagt at Eretz Israel, med hele Palestina, egentlig er israelsk (jødisk) land, og har i praksis fulgt opp dette med ekspansjon og kolonisering i de samme områder. Den prosessen pågår hele tiden bak snakk om forhandlinger. Er det ikke dette, og ikke manglende tillit, som er største hinder for fred?

Det ligger en ideologi i det, om jødisk nasjonalisme, ønske om en egen jødisk stat, med en sterk militærmakt, regional styrke og egen eksklusivitet på bekostning av en annen gruppe, palestinerne. Er det ikke denne ideologien; sionismen, som hindrer fred i regionen? Det må vi kunne peke på.

Kristne med muslimsk bakgrunn blir ofte avvist og presset av familie og av myndigheter. Ikke sjelden blir de også avvist av kirkene i området der de bor.

Brudd med islams gudsbilde

Andreas Johansson

● Stedlig representant for Den Norske Israelmisjon, Haifa, Israel

KRONIKK EKS-MUSLIMER

Duane Alexander Miller forsvarte i 2013 en doktoravhandling ved universitetet i Edinburgh med tittelen: *Living among the Breakage: Contextual Theology-making and ex-Muslim Christians*. («Å leve i bruddet – kontekstuell telogi og eks-muslimske kristne».)

Miller har møtt over 100 informanter innenfor det som en gang var det Osmanske rike (et rike som fram til 1922 hadde sitt hovedsete i Tyrkia og omfattet Midtøsten og land i Nord-Afrika) eller i eksil i USA og Storbritannia. Av hensyn til sikkerheten deres oppgir han ikke mye mer.

Elske fiender. Disse kristne med muslimsk bakgrunn blir ofte avvist og presset både av familie og av myndigheter. Ikke så sjelden blir disse våre minste søsken også avvist av kirkene i området der de bor. Hva tenker disse ny-kristne om sin egen identitet? Hvorfor sluttet de å tro på Koranen sitt budskap? Hvilke deler av Bibelen fanger disse eks-muslimene sin særlige

oppmerksomhet? Hvordan er Gud?

Det mest siterte bibelverset hos Millers informanter er Matt 5,44 om å elske fiendene sine og velsigne dem som forbanner. Ofte er det nettopp budskapet om å elske fiendene sine som har fått informantene til å forlate Koranen. En av informantene sier: «Budskapet til Jesus – elsk fiendene dine – er det som satte meg endelig fri. Det betød ikke lenger noe hvem vennene mine var og hvem fiendene mine var, det var forventet at jeg skulle elske dem alle. Og jeg kunne ha en kjærlighetsrelasjon med en Gud som kunne hjelpe meg å elske andre. Det å ha den typen relasjon til Gud er ikke bare kil-

«Ofte er det nettopp budskapet om å elske fiendene sine som har fått informantene til å forlate Koranen»

den til friheten min men også nøkkelen til det nye livet mitt.»

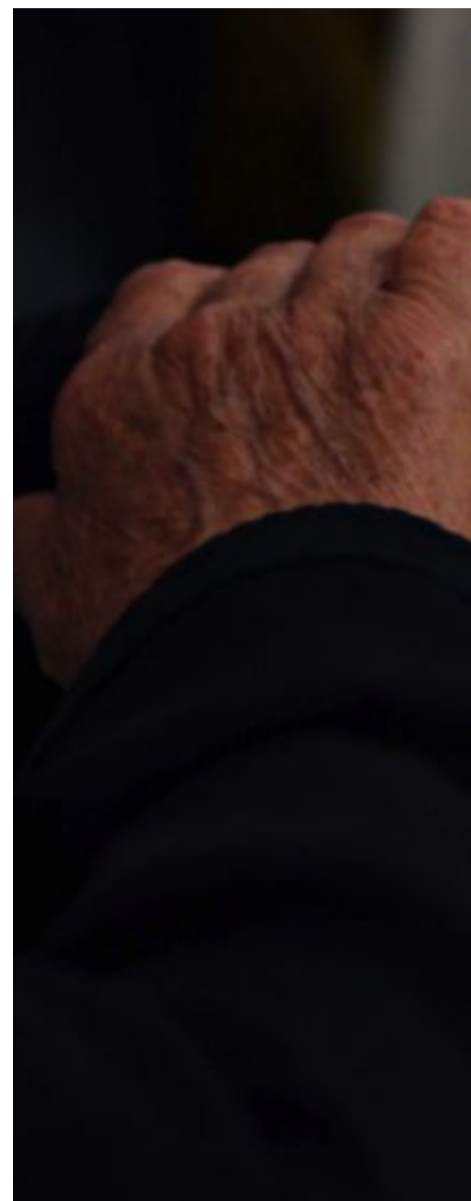
Koranen har vers som handler om Guds kjærlighet og kjærlighet fra Gud: «Si: 'Om dere elsker Gud, så følg meg, og Gud vil elske dere, og tilgi deres synder. Gud er tilgivende, nåderik!'» (3:31) «Dere som tror om noen faller fra i religionen, så vil Gud sende andre som Han elsker og som elsker Ham, snille og omgjengelige mot de troende, faste og harde mot de vantro, som vil kjempe for Guds sak uten å frykte noen kritikk. Dette

er Guds godhet, som Han gir hvem Han vil. Gud er storslagen, Han vet alt!» (5:54). (Koransitater er fra www.islam.no).

Forskjellig. Miller spurte spesielt om disse versene. En informant svarer: «I islam er det slik: vi er elsket så lenge vi elsker. Elsker du ikke, så er du heller ikke elsket.» En annen informant sier: «Jeg vokste opp i et sufi-preget hjem. Kjærlighet til Gud og nærhet til Gud var en del av selve nerven i livet og troen. Der er mange vers i Koranen om Guds kjærlighet. Koranen er forskjellig fra Bibelen med tanke på karakteren av kjærlighet...» og så sier han at kjærlighet i Bibelen er skildret som noe «ubetinget», mens den i Koranen er «betinget».

Mina Nevisa, en eks-muslim fra Iran, måtte flykte fordi en annen kristen ble drept. Hun flyktet over fjellene til Tyrkia, noe som førte til spontanabort. Hun snakket med faren sin på telefon. Han erklarte at han ikke hadde noen datter og at ingen i familien fikk nevne navnet hennes. Samfunnet hadde vist makt ved å tvinge Nevisa, mannen hennes og to til i eksil. Men Nevisa opplevde en annen kilde til makt nettopp ved at hun klarte å tilgi «alle dem som hadde gjort meg ille», og angående faren hennes som hadde forkastet henne «var jeg i stand til å elske ham».

Makt. For de eks-muslimske informantene er makt noe som viser seg i oppofrende kjærlighet, slik det var for Jesus selv. Sann kjærlighet er ikke i stand til å

BILDET

En palestinsk kvinne leser i Koranen under fastemånedens ramadan i Jenin på Vestbredden. For eks-muslimske kristne kan kirken bli en dyp frustrasjon og sorg, fordi de så ofte blir avviste der, skriver kronikkforfatteren.

Foto: Mohammed Ballas/Api/NTB scanpix/arkiv

tvinge, for slik tvang (makt) kan bare føre til lydighet, og ikke til kjærlighet. Gud er for de kristne eks-muslimske informantene en som er vågal og risikerer noe. Han tør å risikere ulydighet fra skapningene sine for at virkelig kjærlighet skal kunne eksistere. Dette er en erkjennelse de har kommet fram til i lys av forfølgelsene de selv har blitt utsatt for.

Ifølge Miller ser de kristne eks-muslimene på Allah i Koranen som en som innordner kjærligheten under makten, mens Gud i Bibelen lar kjærlighe-